

тоді затемна
стомленим містом
розчулений пес
гасав
гасав
допоки
не розплелася
єдина в породі
коса

* * *

він стискав її голову у руках
мов вичавлював з неї бурштин
наче вітер вона межі перст моряка
у штиль

він стискав її голову як бува
одинокий троянду трусить
він стискав і стискав аж її голова
розлущувалась на пелюстки

і стекла зі стільця роздяглася до ран
клятви сипала мов із жалем
й поки він пелюстки ненастанно збирав
вона мріяла що мовчала

і ловив у рукав і складав під язик
загортав у газету з-під риби
і поки лагодив старі терези
мріяв як заговорив би